

ІНФОРМАЦІЙНЕ ПОВІДОМЛЕННЯ

ПРО ПЛЕНУМ ЦЕНТРАЛЬНОГО КОМІТЕТУ КОМУНІСТИЧНОЇ ПАРТІЇ УКРАЇНИ

20 вересня 1974 року відбувся Пленум Центрального Комітету Комуністичної партії України.

На порядку денному Пленуму питання: «Про роботу Політбюро ЦК Компартії України по організації виконання рішень XXIV з'їзду КПРС і XXIV з'їзду Компартії України».

На Пленум запрошені перші секретарі обкомів партії, голови обвиконкомів, міністри УРСР, які не входять до складу Центрального Комітету і ревізійної комісії Компартії України, а також керівники ряду республіканських відомств і організацій.

З доповіддю на Пленумі виступив член Політбюро ЦК КПРС, перший секретар ЦК Компартії України В. В. ЩЕРБИЦЬКИЙ.

В обговоренні доповіді взяли участь: І. О. МОЗГО-

ВИЙ — перший секретар Херсонського обкому партії; М. М. ВСЕВОЛОЖСЬКИЙ — перший секретар Запорізького обкому партії, О. В. ПІТАЛОВ — бригадир тракторної бригади колгоспу імені XX з'їзду КПРС Новоукраїнського району Кіровоградської області, О. Ф. ВАТЧЕНКО — перший секретар Дніпропетровського обкому партії, В. О. ВАСЛЯВ — перший секретар Миколаївського обкому партії, К. С. КИСЛЯКОВ — токар Харківського турбінного заводу імені С. М. Кірова, В. І. ДЕГТЯРЬОВ — перший секретар Донецького обкому партії, О. П. БОТВИН — перший секретар Київського міського обкому партії, Т. Д. ТЕЛІШЕВСЬКИЙ — голова виконкому Львівської обласної Ради депутатів трудящих, Л. Я. БУТЕНКО — перший секретар Одеського міського обкому партії, Б. Є. ПАТОН — президент Академії наук УРСР, І. П. ЛИ-

СЕНКО — голова виконкому Київської обласної Ради депутатів трудящих, Т. І. ПАНАСЕНКО — перший секретар Ровенського обкому партії, О. А. КОЛЕСОВ — міністр вугільної промисловості УРСР, Ф. Т. МОРГУН — перший секретар Полтавського обкому партії, В. М. ТАРАТУТА — перший секретар Вінницького обкому партії, М. В. УМАНЕЦЬ — перший секретар Чернігівського обкому партії, Б. Т. ГОНЧАРЕНКО — перший секретар Волинського обкому партії.

Із заключним словом виступив на Пленумі товариш В. В. ЩЕРБИЦЬКИЙ.

В обговореному питанні Пленум прийняв відповідну постанову.

На цьому Пленум Центрального Комітету Комуністичної партії України закінчив свою роботу.

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЯ!

ГАЗЕТА ВИХОДИТЬ З 1939 РОКУ.

Рік
видання XV
№ 116 (1908).

ВІВТОРОК

24

вересня

1974 року
Ціна 2 коп.

Осінньо-польовим роботам—
оптимальні строки

Повним ходом проводять збирання цукрових буряків у колгоспі імені Леніна Новгородківського району. Члени механізованої ланки, яку очолює Микола КАРПЕНКО, щоденно встигають збирати по 6 гектарів цукристих коренів при нормі 3.

На фото: швидкісні темпи збирання цукрових буряків у колгоспі імені Леніна. Вгорі — ланковий механізованої ланки, комбайнер Микола КАРПЕНКО.

Фото В. КОВНАКА.

3 ВІТНІ і вибори — особлива подія в житті комсомольських організацій. Нинішній, визначальний рік дев'ятої п'ятирічки стане пам'ятним кожному юнакові і дівчині визначними подіями в житті нашої країни. Звернення Центрального Комітету до партії, до радянського народу, XVII з'їзд ВЛКСМ, XXII з'їзд комсомолу України, велика дата — святкування 50-річчя з дня присвоєння комсомолу імені В. І. Леніна — стали тими віхами, що знаменують підвищення життєдіяльності комсомольських організацій і в нашій області.

Відома, що комсомольська група бригади, ділянки чи цеху на підприємстві, відділку в колгоспі — це те ядро здружених спільних інтересів в праці, сукупність тем і, навіть, уподобань спільних, де кожен бачить і найкращі досягнення, і прикраси промахи чи недоліки всього колективного. Аде працюють поруч в полі чи за верстатами, разом також і на заняттях в сітці комсомольської політосвіти, під час виступів на аматорській сцені чи спортивних змаганнях. Тісним колом — у турпоході, кіно або ж при обговоренні цікавої книги. Тож, загалом, всі питання вирішують гуртом.

На заводі «Червона зірка» в учово-виробничому цеху комсомольські звітно-виборні збори групи стали центром гарячої дискусії про завтрашні плани колективу. Прийшли представники і партійного бюро, і адміністрації, вимогливо підказали юнакам та дівчатам — більше конкретності, критики.

Григорій Гаманенко, групокомсорг, детально проаналізував шлях спільних доздобутків — як, кому, за рахунок чого вдалося домогтися кращих результатів. Далі був змістовний розгляд причин прорахунків. Вказувались, знову-таки конкретно, винуватці, прозвучали корисні пропозиції — як добитись дальшого зростання продуктивності праці, як зменшити кількість бракованої продукції. Гостро підняли присутні питання навчання і підвищення кваліфікації молодих виробничиків. Начальник цеху підкреслив важливість завдань перед молодими, і вже тоді пролунав голос хлопця, який досі мовчав: «Давайте в особисті плани вписемо більше конкретних, заздалегідь обміркованих пунктів соціалістичних зобов'язань, щоб на наступний рік кожен краще розумів важливість свого завдання». Більше самовіддачі — з виразом колективності.

Можливо є сепе зауважити, мовляв, побачимо, як на ділі... Проте автор не має на меті нав'язати рамки розгляду стану справ для інших комсомольських груп. Подібне твердження буде просто хибним, бо ж у кожному колективі є свої, властиві лише йому, «за» і «проти». Без наведення подробиць мова йде про усвідомлення важливості звітно-виборної кампанії в комсомолі.

ТОЖ необхідно ще розглянути комсомольські збори групи в бригаді Р. І. Рубової з цеху № 5 Кіровоградської швейної фабрики. Ні, для протиставлення «матеріалу» тут багато не набереться. Та чи й варто зумисне дошукуватись його? Справді бо, колектив вважається одним із кращих на фабриці. Дівчата працюють не покладаючи рук. Саме їм доручена відповідальна місія — пошиття зимових і демісезонних жіночих пальт, яким присвоєно державний Знак якості. В цеху іпо-

сся підби-
ваються під-
сумки конкур-
су за звання
«Краща моло-
да робітниця».

Успішно скла-
ли комсомол-
ки й екземе-
ни в сітці комсомольської політосвіти. Дівчата з бригади охоплені задачею пори ГПО, беруть участь у художній самодіяльності. Дружно допомагали підшефному колгоспові на збиранні врожаю. Багаж, як бачимо, солідний, є чим похвалитися і, що головне, є ґрунт, на якому мають вирости вищі результати, творчі пошуки нових почи-
нань, поширення кращих зразків серед членів бригади. Однак, про все це я дізнався не в ході кількохвилинних зборів, а тоді, коли добру годину обго-
ворювали недовомлені завдання ко-
лективу на завтрашній день разом з секретарем комсомольської організації цеху Надією Хорошенко та ватажком

ЗВІТИ
І ВИБОРИ
В КОМСОМОЛІ

ТЕМА...

ДЛЯ ДИСКУСІЇ

спільний бригади Галиною Сергеевою. У заготовленому насліді проекті постано-
ви зборів заготовували повніший пере-
лік зобов'язань і пропозицій і це, без сумніву, — так визнали комсомолки —
такі стає добрим орієнтиром на май-
бутнє.

А самі збори перед цим — коротенький звіт групокомсорга і кілька сухих фраз трьох виступаючих, які повторювали зміст попередньо сказаного. І все це під монотон-
ний гул вентиляторів — так що доводилось головним чином здогадуватись, про що гово-
рилося. Просто під час перерви, в куточку
робочого цеху, стояли — звітно-виборні. І за-
кінчилися вони не менш дивно — за наказом
Р. І. Рубової, яка навіть не дослухалася до
розмови комсомолок, мовляв, уже час почи-
нати роботу.

Що ж, на перший погляд може здатися —
справжня атмосфера діловитості — поблизу
робочих місць, напівдурнух, бо робота ж
стоїть. Однак за цим — буденність і знехту-
вання, як зазначали на заводі «Червона зір-
ка», важливого підняття уроцності в про-
веденні звітно-виборних комсомольських
зборів.

Надія Хорошенко — одна в колективі ви-
борила право носити «червону хустинку»,
працює, значить, без жодної одиниці браку.
Чому б не запропонувати подумати: «Давай-
те, щоб у бригаді таких стало більше — бу-
демо змагатись, допомагати одна одній».
І визначити, хто з честю зможе боротись за
«червону хустинку». Вісім з вісімнадцяти
комсомолок — ударники комуністичної праці.
То ще, не менш вагомим, завданням — реально
прикинути й схвалити, кому довірити право
в праці поповнити число ударників.

ТОЖ співставлення, думаю, стане
наочним уроком, який ще раз по-
твєрджує думку: активне втручання
кожного комсомольця у справи колек-
тиву, вболівання за них єдиє і пв-
лює всіх на наступні трудові знер-
шення.

А. НЕЧИТАЙЛО,
спецкор «Молодого комунара».
н. Кіровоград.

БОЙОВИТІСТЬ— ВІД КОМІТЕТУ

В обласному комітеті ЛКСМ України відбувся дводенний семінар перших секретарів міських і районних комітетів комсомолу.

Проблеми організаційно-політичного зміцнення первинних організацій, подальшого удосконалення стилю і методів роботи комітетів комсомолу в світлі рішень XVII з'їзду ВЛКСМ розглянув у своєму виступі перший секретар обкому ЛКСМ України М. Складанченко.

Актуальним питанням в роботі комсомольських організацій по поліпшенню ідейно-політичного виховання молоді в світлі рішень травневого (1974 р.) Пленуму ЦК

Компартії України був присвячений виступ секретаря обкому комсомолу В. Петракова.

Завдання шкільних комсомольських організацій по виконанню рішень XVII з'їзду ВЛКСМ висвітлює перед присутніми секретар обкому ЛКСМ України Л. Неруш. Вона запропонувала слухачам ширше поводити тему «Комсомол — сільській школі».

Завідуючий відділом комсомольських організацій обкому ЛКСМУ А. Омелін повіз розмову про підготовку і проведення звітів і виборів у комсомольських організаціях області. Він звернув увагу перших секретарів на необхідність правильного добору кадрів групокомсоргів у комсомольських групах бригад, ділянок та цехів, розглянув питання удосконалення структури, зумовлені частковими змінами в Статуті ВЛКСМ.

З досвідом кращої організації наставництва серед молоді міста Ленінграда познайомили учасників семінару співробітник обласної молодіжної газети А. Нечитайло.

ДЛЯ НАС наставництво — справа порівняно нова. Воно ще, як кажуть, в процесі становлення. Перед нами, досвідченими кадровими робітниками, широке поле діяльності, якраз у справі цілеспрямованого виховання з молоддю на виробництві і поза ним, для передачі кращих традицій ветеранів праці юнакам та дівчатам. Підтвердження цієї думки ми знайшли у виступі бригадира слюсарів-складальників Ленінградського об'єднання «Електросила» С. С. Вітченка. Згоден, що бригада, як монолітний згуртований колектив, полегшує

це, а на «Кращого наставника» — раз у рік до дня народження комсомолу. Ні в кого це викликає сумніви, що наставництво — справа корисна та перспективна. І головне — ветерани праці зрозуміли це. Ми тутешні вихователі в допомозі наставникам брошуру «Наставнику про виховання молоді», в якій би розповідалось про трудове законодавство, умови соціалістичного змагання, детально аналізувалися форми і методи роботи з молоддю досвідчених наставників.

Знаю, що одного прикладу замало, але не можу втриматися, щоб не роз-

ОБГОВОРЮЄМО ЛИСТ С. С. ВІТЧЕНКА «ЧЕСТЬ ЗМОЛОДУ»

ЛЮДИ ПІЗНАЮТЬСЯ В КОЛЕКТИВІ

виховання найкращих рис робітничко-громадянська. Наші ветерани праці звернулися з відкритим листом до всіх звитних майстрів виробництва із закликом — по-справжньому поведи виховання молоді, змістовно навчати її жити й працювати.

На загальновиробничих зборах шефів-наставників, що відбулися наприкінці червня, обрано наставницьку раду, члени якої розробляють нові форми для розвитку цієї корисної справи і, зокрема, стосовно до конкретних умов нашого підприємства. Перші кроки в цьому напрямку вже зроблені. Зараз у нас 45 наставників, які взяли собі в підопіку 50 молодих робітників. Знаєте, ріст від новачка до кваліфікованого майстра — складний і досить тривалий шлях. Не посилює відповідальність наставників. Кращі серед них — депутат обласної Ради депутатів трудящих, кавалер ордена Трудового Червоного Прапора, шліфувальник Ю. В. Батушкін, кавалер ордена Леніна слюсар Г. І. Мошнягін, ударник комуністичної праці слюсар І. Г. Цеско заслугоують найкращих слів. Нещодавно затвердили положення про організацію соціалістичного змагання за звання «Кращий цех по вихованню молоді з молоддю» та «Кращий наставник Кіровоградського заводу тракторних гідроагрегатів». Розроблено критерії визначення їх. При підбитті підсумків враховуватиметься, наскільки активно молоді братимуть участь у соціалістичному змаганні, наявність зустрічних зобов'язань молодих робітників та наставників, виконання норм виробітку.

Більше уваги приділятимемо поведінці молоді на виробництві та в побуті, підвищенню технічного та загальноосвітнього рівня молодих робітників. Підсумки змагання на «Кращий цех по вихованню молоді з молоддю» будуть підбиватися щокварталь-

но. Ось уже два роки слюсар І. Г. Цеско допомагає Миколі Іщенку. Спочатку, як і завжди, не все було гаразд. Важко було знайти підхід до юнака. Зовні в хлопця була помітна якась пасивність, байдужість до людей, до заводу. Коли за його виховання взявся Іван Григорович, Микола сторожко зустрів цей крок, мовляв, сам можу кого завгодно навчити. Але ж це таємниця, що люди пізнаються найкраще тоді, коли разом розв'язують важливі проблеми, коли трапляється ситуація, я б сказав, «па витримку». Тоді людина виявляє свою волю, характер, розуміє цінну спільних зусиль. Так і вийшло. Зараз вони друзі. Хлопець зростає на очах, духовно збагачується. Підвищується професійна майстерність. Щомісяця Микола дає по 110—115 процентів, для слюсара це визначний показник. Знаючи, що за часом хвалитися не варто, все ж з задоволенням хочеться зазначити: Микола стає діловим, надійним виробничником, йому довіряють складні операції. Зрушення, як бачите, великі.

Тільки один приклад. А як яскраво він свідчить про цінну впливу старших товаришів на молоді! Не боячись повторення, підкреслюю, що перед нами ще велика цілина, яку нам самим і піднімати.

І. КАЗАЧАНСЬКИЙ,
голова ради наставників Кіровоградського заводу тракторних гідроагрегатів.

До робітників Завалдівського графітового комбінату прийшло велике свято — точніше, вони самі заслужили його — 13 вересня підприємство виконало 9-місячний план по виробітку графіту і працює півні в рахунок наступного місяця.

Свій трудовий внесок в це досягнення зробила і зміна майстра І. Я. Шойхета, яка вийшла переможцем серед змін цеху хімічного збагачення.

На фото: вгорі — члени зміни майстра І. Я. Шойхета (зліва направо) — мельник сухого помолу Михайло БОНДАРЧУК, фільтрувальник Марія ШКАЛОВА, електрик Василь СЕРЕДА, мельник сухого помолу Геннадій ПОЛУШКІН; працює — в кар'єрі Завалдівського графітового комбінату.

Фото В. КОВПАКА,
В. ЗЕМНОРІЯ.

ЩЕ БУЛО тоді, коли я тільки-но почав керувати бригадою. Більшість механізаторів — молоді, мої ровесники. Олег Сороковий, тодішній секретар Новоархангельського райкому комсомолу, запропонував на базі нашого колективу створити комсомольсько-молодіжну тракторну бригаду. На зборах всі захоплено підтримали цю пропозицію. Та водночас із таким званням на нас покладалися і нові обов'язки, і підвищені вимоги.

Отже, вирішили перебудувати свою роботу. Насамперед, покінчити із плінністю кадрів. Скажу, що згодом ми такі цього добились. У бригаду увійшло тридцять чоловік. Серед них відмінний тракторист і раціоналізатор Микола Жулинський, трудолюбиві, сумлінні, умілі механізатори Валентин Тарасенко, Анатолій Волков, Іван Моторний, Сава Гордій, Станіслав Пугаченко, Василь Шумейко, за яким прийшли потім і його менші брати Микола та Іван — ціла династія хліборобська. В основному, всі, хто склав тоді, так би мовити, кістяк четвертої комсомольсько-молодіжної тракторної бригади, і нині працюють у нашому колективі. Багато з них зараз уже комуністи. Тоді ж ми виступили із закликом до молодих механізаторів області змагатися за високу культуру землеробства, а згодом — за оволодіння суміжними професіями. У цьому змаганні наша бригада виборолла почесне звання колективу комуністичної праці, а колгосп «Зоря комунізму» став господарством високої культури землеробства.

Покінчити з плінністю — значить, в першу чергу, підняти на високий рівень дисциплі-

ну, створити нетерпимість до порушників. Не всім це прийшлося до смаку. Проте більшість мене підтримала.

Далі ми провели організаційну роботу — розподілили обов'язки між членами бригади. Звичайно, за цей час було багато перестановок. Адже бригада наша зростає, більше стало техніки і вона весь час поповнюється. Нині колектив нараховує вісімдесят чоловік, 52 трактористи працюють у землеробстві, 13 обслуговують таарнінство. Шість комбайнерів, коли закінчується збирання, ремонтують машини, допомагають іншим ланкам.

Ланку технічного обслуговування очолює майстер-наладник Петро Романченко. Треба зазначити, що майстру-наладнику треба бути спеціалістом високої кваліфікації, знати техніку досконало, краще всіх. Петро Романченко саме такий спеціаліст. І тому товариші довіряють йому очолити цю відповідальну ланку. До її складу входять ще два слюсари та електромонтер. З ними закріплена пересувна майстерня — «летучка». Отже, в будівлях час ремонтів можна виїхати на місце поломки, якщо така трапляється, і ліквідувати її, чи замінити деталь, що вийде з ладу. Взагалі обов'язки ланки технічного обслуговування не обмежуються лише ліквідацією поломок техніки під час польових робіт. Закінчилися сім'я ранніх зернових, буряків чи кукурудзи — вона відразу береться за ремонт сівалок, іншого інвентаря. Так само після збирання всіх культур лагодить комбайни. А коли закінчуються осінні роботи, цій ланці допомагають всі механізатори. Разом швидко справляються з ремонтом, ставлять техніку на лінійку готовності.

Василь Іванович Шумейко, найстарший брат із династії механізаторів, очолює ланку, яка вирощує цукрові буряки з мінімальними затратами ручної праці. Він, механізатор широкого профілю, до тонкощів вивчив агротехніку вирощування цієї культури. Тому й урожайність на його ниві не буває нижчою 450—500 центнерів з гектара.

Якось Василя Васильовича запросили в один із колгоспів Башкирії поділитися досвідом

виращування високих врожаїв солових коренів механізованим способом. Він побував там, показав буряководам свої прийоми, дав багато практичних порад. З якою радістю читав ми тепер листи від башкирських друзів, де розповідається, що нині врожаї цук-

КОМСОМОЛЬСЬКО-МОЛОДІЖНА...

Політбюро України видає брошуру Героя Соціалістичної Праці, лауреата премії Ленінського комсомолу, бригадира комсомольсько-молодіжної тракторної бригади ордена Трудового Червоного Прапора колгоспу «Зоря комунізму» Новоархангельського району Василя Івановича Моторного «Джерела нашого зростання». Про пошуки і використання нових резервів для дальшого зростання продуктивності праці, про досвід вирощування сталих врожаїв з найменшими затратами, про кращих механізаторів бригади, колгоспу йдеться в ній. Публікуємо сьогодні з деяким скороченням розділ брошури «Джерела нашого зростання» «Комсомольсько-молодіжна».

В наступних номерах, теж з деякими скороченнями, буде вміщено розділ «Резерви поруч».

рових буряків у колгоспі стали багатого вагомими!

Ланку кукурудзівників очолює Василь Олександрович Подирко. Механізатор цього колективу ось уже протягом трьох років п'ятиріччя вирощує качанисту при мінімальних затратах ручної праці і збирають з кожного гектара більш як сто центнерів сухого зерна.

Іншу ланку очолює гідромеліоратор В. І. Чабан. Влітку цієї колектив поливає посіви, а потім переходить на випасання місцевих доїв.

Отже, в бригаді всі чітко знають свою справу і знеособка в такому разі виключається.

Спеціалісти зараз дуже потрібні, а надалі потреба в них зростатиме ще більше. У нас, приміром, об'єднану ланку кукурудзівників очолює агроном В. І. Давискіба, людина з вищою освітою. І це не випад-

ково. Хіба механізатору без агрономічних знань легко добути стоцентнерного врожаю зерна качанистої? А у нас саме такі врожаї.

Ми багато їздимо до своїх сусідів, та й у інші області, щоб понаблизитися з технологією вирощування високих врожаїв сільськогосподарських культур, зібрати її з

своєю, щоб поповнити свої знання, застосувати усе найкраще, що допоможе нам у господарюванні. І треба сказати, що обмін досвідом — одна із складових наших успіхів у збільшенні виробництва зернових, інших культур, у підвищенні продуктивності праці. І ми дуже вдячні всім, у кого ми навчаємось передових прийомів агротехніки, по критично абстрагуючи передовий досвід, щоб перенести на свої лани.

Ми часто зустрічаємось на різних нарадах, семінарах з нашим славним земляком, двічі Героєм Соціалістичної Праці Олександром Васильовичем Гіталоном, бузи у нього в бригаді, на полях. Чудово там на тракторному стані, дбайливо зберігається техніка. Одним словом, є чому почитатися у знатного бригадира. І ось на одній з таких зустрічей Олександр Васильович розповів про свої п'ять принципів комплексної механізації: кадри, техніка, агротехніка, насіння, добрива. Саме на ці фактори ми звер-

нули особливу увагу, створюючи комсомольсько-молодіжну бригаду.

Проблеми кадрів, як бачите, у нас не існує. А де немає плінності кадрів, там і плінка свідомої трудової дисципліни.

У нас діє школа передового досвіду. Як тільки впроваджується нові роботи, члени бригади швидко приходять на заняття. Їх проводить наш агроном В. А. Сандул — технолог полів, головний економіст Я. Д. Левинський, інші спеціалісти. Механізатори почали детально вивчати курс агрономії. На кожному наступному занятті вони все більше усвідомлюють, що тракторист не може бути байдужим виконавцем полі агронома. Він повинен розуміти доцільність кожного заходу, сумлінно виконувати його. Агроном за всіма агрегатами не встежить. Хтось, щоб перевибачити норму, на глибокій оранці пустить мілкіше плуги, збільшить швидкість. Інший не перевірить глибини зорбки насіння, норм висіву, чи справність сошників. А в осені на тих площах, де висів, і не добереш 5—6 центнерів з кожного гектара. А скільки таких огріхів може бути на 2500-гектарній площі, яку обробляє наша бригада!

Школа підвищення хліборобської майстерності стала нині справжнім університетом для наших механізаторів. І вони відвідують її охоче. Викладачами у цій школі — спеціалісти колгоспу, механіки. Запрошуємо і науковців. Наші механізатори стали добре розбиратися в агротехніці, постійно вдосконалюють знання техніки, оволодівають суміжними професіями. Щовесни проводимо переатестацію. Нині у бригаді 70 процентів механізаторів мають перший і другий клас.

Вивчення передового досвіду дало нам змогу з року в рік наполегливо підвищувати врожайність зернових культур і в 1970 році довести її до 45,5 центнера на круг. П'ятдесятицентнерний рубіж став для нас і зримим, і реальним. І за поради цьому — дружний, завзятий комсомольсько-молодіжний колектив, якому під силу будь-яке завдання.

БЕСІДИ ПРО КІНО ЗАХИСТИТИ СОБОЮ МОЛОДИСТЬ...

Про фільм «В бій ідуть тільки «старики», його режисера Леоніда Бикова та пору творчої зрілості

ЛЕОНІД БИКОВ повернувся на Україну близько двох років тому. Повернувся з Ленінграда, де працював понад десять років — з 1960. А взагалі Биков — український актор: театральну освіту одержав у Харкові, там же — в театрі імені Шевченка — працював, на Київській кіностудії зіграв перші ролі.

Я розмовляв з Леонідом Биковим під час другого фестивалю українських фільмів у Кіровограді в 1972 році.

Про повернення — то його слова: — Повернувся на Україну. Але в іншій якості. Приїхав на студію Довженка режисером.

Він уже спробував свої сили в режисурі. Давно, ще в 1965 році Биковим поставлено на «Ленфільмі» кінокомедію «Зайчик».

Навряд чи зараз хтось (крім кінознавців) пам'ятає того «Зайчика». Провалу не було. Успіху теж. Картина посередня. Для комедії — це смертельно.

Нічого було б і згадувати про ту давню спробу, якби зараз Биков знов не звернувся до режисури. Не просто до постановки фільму, а до режисури, як професії.

Що сталося за цей відрізок часу? Відбувся процес відривання художника.

Це не припущення. Бо є вже результат цього: перший фільм, знятий режисером Леонідом Биковим на кіностудії імені Довженка «В бій ідуть тільки «старики». Биков — одночасно один з авторів сценарію і виконавець головної ролі.

Перша премія на Всесоюзному кінофестивалі, що проходив влітку цього року в Баку, — професійна оцінка досить висока. Достатньо висока, щоб оцінювати цей фільм як твір зрілого майстра.

...Ескадрилья винищувачів, якою командує капітан Титаренко, складається з «жовторотиків» та «стариків». «Старики» — це досвідчені пілоти, загартовані в повітряних боях. «Жовторотики» — вчорашні випускники льотних училищ. До речі, Биков сам наприкінці війни навчався в авіаційному училищі і равав на фронт.

— В бій ідуть тільки «старики», — такий принцип у цій ескадрильї, і командир Титаренко додержується його неухильно.

Це саме принцип, а не примха. Принцип мужності — зберегти, захистити, заступити собою молодість, незрілість,

юнь. Але війна спресовує час — і «жовторотики» надто швидко стають «стариками», і пориваються в небо, щоб повернутися з перемогою, або не повернутися зовсім...

І це одна властивість є в ескадрильї капітана Титаренка: її зовуть «співучою». Герой Радянського Союзу гвардії капітан Олексій Титаренко користується бойовою славою. Користується в прямому розумінні: з поповнення відбирає в свою ескадрилью тих, хто має хист до співу.

І в цьому теж відбивається любов до життя. Не в біологічному смислі, а в тому вищому розумінні, в якому ми говоримо: «Душа народу в пісні живе».

І співає бойова друга ескадрилья, і безжалісно б'є ворога «співуча». Бойові її будні — пісня і жарт, кохання і смерть, ненависть і відчай — це і є сюжет фільму «В бій ідуть тільки «старики». Тут і її стиль: лірична сцена стоїть поруч з патетичною, епізод, виповнений драматизму, підкреслений комічною ситуацією.

Успіх на Всесоюзному кінофестивалі приніс картині велику пресу. В одній з рецензій на фільм можна прочитати приблизно так: Биков, здається, не цікавить, що вже досягнуто в кіно для розробки теми Великої Вітчизняної війни, і тому він не шукає оригінальних сюжетних поворотів або особливих прийомів кіномови.

Це, однак, не зовсім вірно. Режисер шукає (з різною мірою успіху) формальні прийоми для відбиття своєї думки та відношення до матеріалу. Так, цікаво використані вирази

можливості звуку: повітряні бої не інсценуються, але запад їх відображено — ми чуємо переговори пілотів в ефірі, їх команди, пошепідження, жарти, вигук перемоги і передсмертні слова прощання. Є, однак, пошуки і неспаді. «Заправляється» — команда Титаренка, і в швидкому монтажі чергуються кадри «заправки»: кладуть на тарілку вареники, — заправляють паливо у бензобак літака — ріжеться хліб — зарпіджається кулею стрічка. Навряд чи можна вважати таку монтажну фразу вдалою знахідкою. Скоріше це стоїть на межі доброго смаку.

Але справа не в поодиноких — вдалих, чи сумнівних — знахідках режисера. На щастя, тут ми можемо говорити, що індивідуальність автора поклатя явний виразний відбиток на загальне тло твору. Загальний стилістичний фільму властиві ті самі якості, що складають своєрідність Бикова-актора (і Бикова-людина, значимо в дужках). Це м'яка ліричність, це прихильність до гумору, теж ліричного, непоказного, трохи навіть меланхолійного, це прагнення до простоти, за якою, однак, ховається сильний і пристрасний характер.

Така творча індивідуальність режисера висвітлює дещо наново знайомий нам по інших фільмах сюжетний матеріал.

А коли в творі за сюжетом відкривається творча своєрідність автора, — це означає, що для митця настала пора зрілості. Нехай же буде ця пора родючою для Леоніда Бикова.

Г. МАСЛОВСЬКИЙ,
кінознавець.

м. Кіровоград.

ІДЕ МІСЯЧНИК БОЛГАРО-РАДЯНСЬКОЇ ДРУЖБИ

КРАЇНА ПРАЦІ: ТРОЯНД

7. «БОЛГАРСЬКЕ ЧУДО»

Весною 1961 року пілота Захарі Захарієва — організатора страйку на аеродромі, звільнили з роботи, а невдовзі у Тамбові з'явився емігрант Вилков Сімеонович Горанов. Інструктор, командир ескадрильї, молодий болгарин зацікавив Військово-повітряну академію імені Жуковського, а коли розпочалася громадянська війна в Іспанії, пішов боронити республіку. Першим з іноземців він був удостоєний звання Героя Радянського Союзу.

Як складалася доля людини, життя якої — подвиг? Розглядаючи експонати національного Військово-історичного музею в Софії, слухаючи розповідь екскурсонода, кожен у думці задавав таке питання.

— Після звільнення Болгарії генерал-полковник Захарієв доручили створити нову болгарську авіацію. Він займав найвідповідальніші посади. Нині він може пишати своїми учнями, які продовжують його справу.

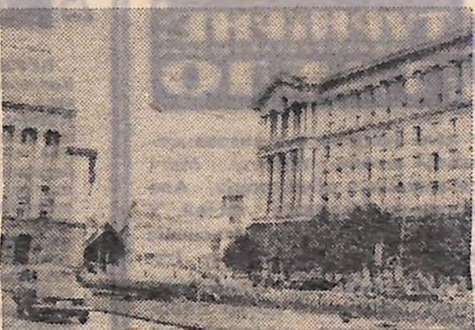
...На позовному фотознімку молода весела болгарка Лілія Кастоянова. Кореспондент «Комсомольской правди», в роки війни вона загинула в Білорусії. Далі — портрети комсомольських ватажків, організаторів антифашистської боротьби Йорданки Ніколовой, Міліани Димитрови, Слівена Русева, Олександра Димитрова.

Наш музей у Болгарії називають музеєм Дружби, — екскурсовод Агнета Богоева мотивує свою думку. — Проглянувши експонати, ви побачите, як зароджувалась і міцніла дружба між болгарським і російським народами.

Затамувавши подих, слухали ми в записі виступ Георгія Димитрова на Лейпцигському процесі 1933 року, де він безстрашно проголосив: «Я горджуся тим, що я син болгарського робітничого класу... Я захищаю свою особисту комуністичну, революційну честь. Я захищаю свої ідеї, свої комуністичні переконання».

Сповнені гордості оглядали матеріали про присвоєння Генеральному секретарю ЦК КПРС тов. Леоніду Іллічу Брежнєву звання Героя Народної Республіки Болгарії, а знайомий і вже не раз бачений знімок — Тодор Живков і Леонід Ілліч Брежнєв обіймають один одного, сприймали смислово: дружбу радянського і болгарського народів вічна і неперемінна.

Софія. Дреани і завжди молода. «Росте, але не старіє», — такий гордий девіз цього чудового міста. Понад п'ять тисячоліть нараховує його історія. Місто розвивається, молодіє. За останні 14 років тут збудовано

Побували на площі Леніна, площі 9 Вересня, на вулицях Димитрова, Толбухіна, поклавши квіти до підніжжя пам'ятника воїнам Радянської Армії, ми проїхалися із столицею Болгарії, а думками, сповненими радісного почуття зустрічі з Батьківщиною, думками вже були на нашій степовій Кіровоградщині.

Коли поїзд підходив до Русе і вже ступав хід, перед зупинкою на пероні вокзалу раптом почули протяжне і радісне: «Ура!». Поїзд зупинився і сусідній вагон «атакували» дівчата. У Бухаресті, де ліггодина зупинка, вони під «Катюшу» влаштували такі запальні танці, що їх енергію можна було тільки дивуватися.

— Звідки ви, дівчата? — поцікавився Василь Демчак.

— Ми будемо БМ, — почули у відповідь. — Збудувалися за тайгою, за своїми бригадами. На крилах летіли б гуди.

Поїзд рушив далі і я пригадав зустріч з толбухівцями Христо Ботановим та Іваном Івановим, що відбулась два тижні тому саме тут, у Бухаресті. Іван Іванов тоді навів дві цікаві цитати з журналі.

«Країна виглядає жабрацькою і сумною. Я бачив на вулицях тисячі людей, одягнених за відсутності іншого одягу у рвані солдатські гімнастерки. У багатьох районах країни не вистачає продуктів. Становище в Болгарії, мабуть, гірше, ніж в будь-якій іншій країні, яка бере участь у війні». У 1923 році так писав кореспондент лондонської газети «Дейлі телеграф».

А недовго, років з п'ять тому, американський журнал «Ньюсуик», який, ясна річ, ніколи не був прихильником соціалізму, відмітив: «Довоєнна Болгарія мала лише 10 миль пристойних шляхів і електричну енергію, якої не вистачило б навіть на рекламу для Тайм-скверу в Нью-Йорці. Комуністи спробували перетворити цей відсталіший селянський народ в індустріальне суспільство, і в цьому відношенні у них помітно значний прогрес. Життя середнього селянина ніколи не було ще таким забезпеченим... Фактично в Болгарії ми маємо справу з економічним чудом».

У Болгарії відпочивають туристи із різних континентів. Ті, хто приїхав із капіталістичних країн, мають змогу перекопатися, що минули ті часи, коли Болгарія була відсталою сільськогосподарською країною. А нам, туристам з Радянського Союзу, не доводилося дивуватися, бо ми добре знали про успіх другарів, знали, що чудо те зробили своїми руками трудівники країни праці і троянд.

Ю. ЛІВАШНИКОВ.
На фото: внизу — знімає на раулу біля Мавзолею І. Димитрова; вгорі — Софія, площа Леніна. Фото автора.

100 тисяч квартир. У ювілейному році 14 тисяч сімей справлять новосілля. Тут знаходиться чверть усіх промислових підприємств країни.

У СІМ'І Савичів — пожевлення.

Сьогодні всі встали раніше звичайного, і мати — Поліна Сидорівна — дала кожному роботу. Навіть старенька бабуса Харитина — не зосталась без діла. Вона сіла на маленький ослик, обперезалась фартухом і вузлуватими руками стала перетирати посуд.

Всі були веселі і збуджені. Адже сьогодні їх улюбленка Галинка не лише іменинниця, а й стає дорослою, одержує паспорт.

До свята, здавалось, все було готове. Стіл буквально валився від різноманітних страв. А поруч, на маленькому століку, стояв приготовлений чайний сервіз, серед якого сніг начинений бабусю Харитиною чайник.

Ось-ось мали сходиться гості. І Галинка критичним поглядом окинула світлицю. Вона залишилась не тільки задоволеною, а й приємно враженою, тим, що побачила. Так все було прекрасно!

Біля дівчар, щасливо посміхаючись, стояли мати і бабуса. Галичині очі ковзнули по руках старенької Харитини. Вони були складені на грудях і дрібно тремтіли. «Якось раніше я цього не помічала, — подумала Галинка. — Ні тоді, коли купала мене баба, ні тоді, коли постіль стелила, ні навіть тоді, коли через річку зі мною брела... А скільки років мені тоді було? Шість — сім. Сім! — всміхнулася Галинка, пригадуючи той день. То було давно. Мала я ще була, — ніби виправдовувалась сама перед собою. — А тепер інше. Тепер я вже доросла, і сісти з бабою за один стіл, звичайно, незручно. І я дозвіл сміятися будув!».

— Мамо, — шепнула вона до матері. — Ти ж не думай бабу за стіл садовити. Ти бачиш, як у неї руки трясуться? З мене сміятися будуть.

Від цих слів обличчя Поліни Сидорівни стало білим, як стіна, і руки, як і в бабусі, часто-часто задремтіли. Зібравши всю волю, вона виїхала в іншу кімнату і стояла вразена почуттями. Поїзд зупинився і сусідній вагон «атакували» дівчата. Серед того вбрання виділялось гарне блакитне із золотавою ниткою плаття. Аж весною запало від того кольору. І тут же згадала, що це плаття сьогодні подарувала своїй внучці бабуса Харитина.

— Так, так, — гірко сказала Полі-

на Сидорівна, і швидко увійшла до кімнати, де був накритий святковий стіл. Збрала посуд, винесла квіти, згорнула ларчову скатертину. І як виходила, зустрілась із десятилітнім пар очей, що розгублено дивились на неї.

— Пробачте, — мовила Поліна Сидорівна. — Свята сьогодні не буде. У нас бабуса тяжко захворіла.

Юнаки і дівчата загомоніли, захвилювались.

— Бабуса Харитина? Захворіла? Що ж з нею? — почувся декілька стурбованих голосів.

— Ходімо швидше до неї, — ска-

НА ТЕМИ МОРАЛІ

СВЯТА НЕ БУДЕ

зала Галичинина подруга Зіна, і першою увійшла до кімнати.

— Бабусю, любя, що з вами? Як же ми без вас, — зашебетала біля неї.

— Бабусю, Харитино Іванівно, — долітали, мов крізь сон, слова до неї. Але не почула вона найтеплішого, найдорожчого слова від своєї внученьки.

Бабуса лежала на канапі з напівзакритими очима. На її обличчі відбивалась тяжка скорбота. А в уяві, мов на екрані, пролітали кадри з її життя.

...Ось вона зв'язкова у партизанському загоні. Ніч, темніть. Задремло шумить ліс, навіваючи то тут, то там, хто не повернувся в загін, то надію на зустріч з друзями, то страх за життя дорогих їй людей. А там, позаду, гриміють бої.

Потім смерть чоловіка в катівнях гестапо. Четверо синів на фронті і від жодного ні вісточки. Хаора донька Поліна...

Не повернулися сини. Не порадували немку. Не витерли їй печучі сльози. Але все пережито. Вижила донька — її єдина надія. А згодом Галинка увійшла в її життя, як ясне сонечко, зіграла душу старенької. Пестила її й росила дбайливіше, ніж рідних дітей, порошини не давала впасти, краший шматок беріла для єдиної внучечки. А їй тепер отака дядя...

О. ПЕТРЕНКО.

м. Новоукраїнка.

ДОВІДКОВИЙ
ВІДДІЛ МК

«дорога редакція! Ми навчаємося в десятому класі. Повідом, будь ласка, чи нам дозволяється ходити на вечірні кіносеанси? У нашому селі є учні 12—14 років, котрим батьки дозволяють переглядати вечірні кінофільми. Чи праві вони?» — з таким листом звернувся до нас старшокласник Покотилівської середньої школи Новоархангельського району.

Шановні випускники! Вечірні сеанси, звичайно, дозволяється відвідувати всім, кому вже більше 16 років. Але для учнів існують винятки. Ось як формулюється пункт в «Листі головного управління кінофільмів та кінопрокату» № 12/125-2 від 9 листопада 1955 року: «Школярі до 16 років допускаються лише на ті вечірні сеанси, котрі такують не пізніше часу, встановленого рішенням місцевих виконавчих комітетів Рад депутатів трудящих». У нашій області такий час — 20 година.

Є ще й таке правило. В дні шкільних занять відвідувати дітьми і підлітками кіносеанси без дозволу батьків не дозволяється. Вам не дозволяється відвідувати вечірні сеанси в тому випадку, якщо за проханням дирекції школи місцевий виконавчий комітет Рад депутатів трудящих забороняє це своїм рішенням.

ДО 30-РІЧЧЯ ВИЗВОЛЕННЯ РАДЯНСЬКОЇ УКРАЇНИ ВІД НІМЕЦЬКО-ФАШИСТСЬКИХ ЗАГАРБНИКІВ

У роки Великої Вітчизняної війни мені довелося брати участь у боях за прикордонне місце Перемішль в перші дні війни, пройти по Україні із загонами Сидора Артемовича Ковпака від Путня до Карпат, а потім ще воювати на території окупованої Польщі і дійти в тилу ворога до самої Німеччини.

Хочеться розповісти найліпший епізод про героїчний Карпатський рейд загону Ковпака, які були частково описані в книгах П. П. Верингори «Люди з чистою совістю» та В. А. Войцеховича «Сто днів звитини».

За думкою ЦК Компартії України виділи карпатців через західні області України в Карпати повинен був завдати відчутних ударів по головних комунікаціях ворога, нанести тяжкий удар по його тилах, а також сприяти розгортанню партизанського руху на всій цій великій території України.

Фашисти в цей час готувалися перейти в наступ на Курській дузі. Наша успішна операція в значній мірі допомогла 6 Радянській Армії.

Карпатський рейд загону Ковпака — Рудисва почався 13 червня 1943 року від річки Уборть на білоруському Поліссі. Першою на нашому шляху була Ровенська область. Якраз у Ровному містилася штаб-квартира фашистського гауляйтера України Коха. Там усі залізничні та шосейні дороги суворо охоронялися. Кожний перехід через них проходив з боями. Партизани Ковпака руйнували мости, лінії зв'язку, пускали під укіс ешелони.

Операція під Дубно

30 червня наші загони з боєм переправилися через залізницю Львів — Здол-

бунов. Кілометрах у 15 на північ від неї недалеко села Тростянець партизани розташувалися на ділвіку в лісі. Сидір Артемович викликав у штаб командирів загонів і поставив завдання: вислати диверсійні групи на різні ділянки залізничної, щоб на кілька днів паралізувати рух на ній. З'єднання рухатиметься без зупинки на південь, а диверсійні групи після виконання завдання повинні були наздогнати своїх.

Повернувшись із головного штабу С. А. Ковпака, командир Шалігінського партизанського загону Федот Данилович Матюшенко викликав мене, як командира диверсійної групи. Завдання було чітке і зрозуміле: пустити під укіс фашистський військовий ешелон між станціями Дубно і Мірогород.

І ось наша група години за три до настання темряви вирушила до залізничної. Зі мною було десять чоловік, в тому числі мінери Олексій Лотов, Ваня Приходько, Гриша Козлов, Смерком лвійшли в ліс, швидко пересікли його. Обережно почали просування до залізничного полотна. Зупинилися метрів за сто від нього. Мінери ще раз перевірили вибухівку, а автоматники посилено спостерігали за залізницею.

Вибрали момент, пропустили черговий патруль і швидко поповзли до колії. За собою тягнули заряди толу і автомати.

Залізниця була двоколіійною. Вирішили замінювати обидві колії. Так надійшло. Аж раптом почувся брязкіт. У кого-сь із нас сповз із плеча ремінь, і автомат ударився об рейку. Всі замовкли. Зразу ж почувся голосний окрик німецькою мовою. А ми не сміли поворухнутися, тримаючи напоготові автомати. Та, мабуть, фашисти не сподівалися, що партизани могли бути тут, адже темрява настала недавно. Вони заспокоїлися. Патруль попрямував далі своєю дорогою.

Не можна було гаяти ці хвилини. Поповзли до другої колії. Ваня Приходько і Гриша Козлов обережно вирили під шпалою яму. А я з Олексієм Лотовим вклав заряд із толом. Потім швидко замінювали й першу колію.

Незабаром показався поїзд, що йшов з боку Здолбунова на Дубно. Наближався до закладеної міни, а ми, забувши про небезпеку, піднялися і, застумавши подих, чекали вибуху... Але його не сталося. Поїзд лішов далі. «Мабуть, допустили помилку, не точно підігнали підірвач під шпалу», — картали себе.

Згодом знову почувся шум поїзда, який прямував уже від Дубно на Здолбунов. Кожен з нас помітно хвилювався.

Паровоз підходив усе ближче і ближче. Мені здавалося, що він уже пройшов міну. Аж раптом величезної сили вибух потряс повітря. Фашистський військовий ешелон зійшов з рейок.

Наблизитися до ешелону і взнати, що в ньому було, нам не вдалося. Ми вирушили наздоганяти своїх. Зустріли-

ся на стоянці, в лісі, недалеко від Шумська, уже в Тернопільській області.

Я доповів командирі загону Ф. Д. Матюшенку про те, що під Дубно підірвано гітлерівський ешелон з невідомим вантажем. Про це повідомила і наша радіостанція на Велику Землю. Тільки коли кованікці поверталися з Карпатського рейду, ми довідалися, що це була одна із вдало проведених операцій нашого загону. Адже тим військовим ешелonom фашисти у 38 вагонах і на платформах везли на фронт авіаційні мотори і частини для літаків гітлерівських військ, які готувалися до наступу на Курській дузі. Віз, але не довів.

О. ЛУКАШЕНКО,

заступник голови Новоукраїнського міжколгоспбуду, колишній командир групи мінерів Шалігінського загону з'єднання С. А. Ковпака.

На фото: Ф. Д. МАТЮШЕНКО та С. А. КОВПАК. Фото 1943 р.

Пропонуємо читачам розглянути комбінацію, проведenu Ласкером проти Бауера з жертвою обох слонів, яка після цього неодноразово повторювалася в партіях сучасних гросмейстерів і яка стала хрестоматійною.

Білі: Крd1; Фе2; Лa1, Лf1; Cd3, Се5; Кg3; пп a2, b3; c2; d2; e3; f4; g2; h2 (15 фігур).

Чорні: Кpg8; Фс6, Лa8; Лf8; Сb7; Се7; Кf6; пп a6; b6; c5; d5; e6; f7; g7; h7 (15 фігур).

1. Kh5 2. Ch7+ Кр:h7 3. Ф:h5+ Кpg8 4. С:g7 5. Фg4+ Кр:h7 6. Лf3 e5 7. Лh3+ Фh6 8. Л:h6+ Кр:h6 9. Фd7! і білі виграли.

● Десять днів на кіровоградському стадіоні СК «Зірка» тривав розіграш з футболу на приз, присвячений 30-річчю визволення Радянської України від німецько-фашистських загарбників. В іграх брали участь 12 команд колективів фізкультури цехів і відділів заводу «Червона зірка». Без поразок провели всі зустрічі представники корпусу № 90 та метизного цеху. Вони зустрічалися у фінальному матчі. Два тайми не принесли перемоги жодній команді. Нічия — 2:2. У додатковий час вирішальний гол забив футбольсти дев'яностого корпусу — перемога — 3:2. Спортсмени корпусу № 90 нагороджені дипломом, їм вручено кубок.

● Продовжується зональна першість країни з футболу серед юнацьких команд груп підготовки при командах майстрів класу «А» вищої, першої та другої ліг та дитячих юнацьких спортивних шкіл народної освіти. У другому турі спортсмени кіровоградської «Зірки»

на своєму полі зустрілися з вихованцями Харківської школи-інтернату. Матч розпочався атаками з обох сторін. Але згодом відчулася перевага гостей. У першому таймі дві помилки захисників і воротаря господарів майданчика Ігоря Горожанкіна дозволила харків'янам двічі добитися переваги. В другій половині гри всі намагання кіровоградців уникнути поразки не дали бажаного успіху. І тільки один раз після удару Анатолія Пузика м'яч побував у сітці воріт харків'ян. Поединок закінчився з рахунком 2:1 на користь гостей. Отже, втрачено ще два очки.

Наступна гра відбудеться 29 вересня в Кіровограді. Наші земляки зустрінуться з динамівцями Києва.

ЛІДЕР ВІРНИЙ СОБІ

Українські команди другої ліги класу «А» провели черговий тур першості СРСР з футболу. Як і раніше, впевнено набирає очки миколаївський «Суднобудівник». Цього разу корабелі завдали поразки чернівецькій «Буковині» — 2:0. Втрапив очко харківський «Металіст», зігравши в Хмельницькому нічию з місцевим «Динамо» — 1:1. Ровенський

«Авангард» програв у себе на полі команді СК (Чернігів) — 1:2. Тепер у миколаївців 48 очок, по 37 набрали харків'яни і чернівецькі.

Інші зустрічі туру дали такі результати: «Авангард» (Севастополь) — «Локомотив» (Вінниця) — 0:0, «Ло-

комотив» (Херсон) — «Автобіліст» (Житомир) — 0:2, «Кривбас» (Кривий Ріг) — «Говєрла» (Ужгород) — 1:0, «Будівельник» (Тернопіль) — «Колос» (Полтава) — 1:0, СК (Львів) — «Фрунзенець» (Суми) — 1:0, «Граніт» (Черкаси) — «Зірка» (Кіровоград) — 1:0.

(РАТАУ).

За редактора М. СЕМЕНЮК.

СЕРЕДНЄ ПРОФЕСІЙНО-ТЕХНІЧНЕ УЧИЛИЩЕ № 18 м. КОМСОМОЛЬСЬКА

оголошує додатковий прийом учнів

НА 1974—1975 НАВЧАЛЬНИЙ РІК

На навчання приймаються юнаки і дівчата з освітою 8—10 класів.

Зі строком навчання 2 роки в училищі можна набути такі спеціальності: столяр-теляр, шпунтур-маляр.

Зі строком навчання 1 рік — електрозварювальник ручного зварювання; муляр по будівництву промислових і цивільних будівель і споруд; продавець продовольчих товарів.

На спеціальність — продавець промислових товарів приймаються дівчата з освітою 10 класів віком не молодше 17 років на початок навчального року.

Заробоків в училищі учні забезпечуються безкоштовно обладнаним гуртожитком, нарадним і робочим бумундуванням, 3-разовим харчуванням.

Продавці продовольчих забезпечуються гуртожитком і стипендією в сумі 30 карбованців на місяць.

Час навчання зараховується в загальний трудовий стаж. При проходженні виробничої практики учням виплачується грошова винагорода в розмірі 33 проценти від загальної суми заробітку.

Для вступу в училище необхідно подати такі документи: заяву на ім'я директора, автобіографію, свідоцтво про народження або паспорт, документ про закінчення 8—10 класів, характеристику зі школи, довідку з місця проживання (з зазначенням складу сім'ї), 6 фотокарток 3X4 см, медичну довідку ф. 286.

Пріезд від м. Кременчука до м. Комсомольська рейсовим автобусом або приміським поїздом.

Наша адреса: м. Комсомольськ, Полтавської області, вул. Строна, 23, МПТУ № 18.

ДИРЕКЦІЯ.

Наша адреса і телефони

216050. ГСП, Кіровоград-50, вул. Пуначарського, 36. Телефони: відповідального секретаря та відділу комсомольського життя — 2-43-33, відділу пропаганди, відділу листів і масової роботи — 2-45-36, відділу військово-патріотичного виховання та спорту — 2-46-87.

Газета виходить у вівторок, четвер, суботу.

«МОЛОДОЙ КОМУНАР» — орган Кіровоградського обкома ЛКСМУ, г. Кіровоград.

Друкарня ім. Г. М. Димитрова обласного управління в справах видавництва, поліграфії і книжкової торгівлі, м. Кіровоград, вул. Гліни. 2.

25 СЕРЕДА

ПЕРША ПРОГРАМА. 9.05 — Кольорове телебачення. Ранкова гімнастика. (М). 9.20 — Новини. (М). 9.30 — Кольорове телебачення. «Вогнище». (М). 10.00 — Кольорове телебачення. «Змагання в стрибках на лижах з трампліна з штучним покриттям». (М). 10.30 — Кольорове телебачення. Концерт лауреатів Московського обласного фестивалю комсомольської пісні. (М). 11.50 — Новини. (К). 12.05 — Кольорове телебачення. «Ці теплота дитинства». (К). 13.05 — «Справжній товариш». Вистава. (Харків). 13.50 — Кольорове телебачення. «Любітеся балету». (К). 14.20 — Художній телефільм «Майор Вихор». 2 серія. (К). 15.40 — Програма науково-популярних фільмів. (К). 16.30 — П. Тичина. «Дружба народів — провідна ідея творчості поета». (К). 17.05 — «Населенню про шкільну оборону». (К). 17.30 — До 30-річчя визволення Радянської України від німецько-фашистських загарбників. Тележурнал. «Скарби народу». (К). 18.00 — «День за днем». (Кіровоград). 18.10 — Реклама, оголошення. (Кіровоград). 18.15 — Кольорове телебачення. «Веселі нотки». (М). 18.30 — Кольорове телебачення. Програма Північно-осетинської студії. (М). 19.00 — Програма «Вісті». (К). 19.30 — Кіножурнал. (К). 19.45 — Кольорове телебачення. Телевізійний багатосерійний художній фільм «Ну, що ж ти, тату?». 1 серія. (М). 21.00 — Програма «Час». (М). 21.30 — Кольорове телебачення. «Ваша думка». (М). 22.30 — Спортивна програма. По закінченні — новини. (М).

ДРУГА ПРОГРАМА. 9.05 — Кольорове телебачення. Ранкова гімнастика. (М). 9.20 — Новини. (М). 9.30 — Кольорове телебачення. «Вогнище». (М). 10.00 — Кольорове телебачення. «Змагання в стрибках на лижах з трампліна з штучним покриттям». (М). 10.30 — Кольорове телебачення. Концерт лауреатів Московського обласного фестивалю комсомольської пісні. (М). 11.50 — «Співає і танцює Синюшан». Телефільм. (Кіровоград). 15.05 — Програма документальних фільмів. (М). 15.50 — Літературна передача. О. С. Пушкін. «19 жовтня». (М). 17.00 — «Нові пісні Г. Пономаренка». (М). 17.30 — «Наука — сьогодні». (М). 18.00 — Реклама, оголошення. (К). 18.30 — Фільм-концерт. «Балетна сюїта». (К). 19.00 — Кольорове телебачення. «Творчість народів світу». (М). 19.30 — «Поезія». (М). 19.45 — Кольорове телебачення. «Екран молодих». До 70-річчя з дня народження М. Остров-

ського. «Корчарині». (К). 20.45 — «На добраніч, діти!». (К). 21.00 — Програма «Час». (М). 21.30 — «Сільськогосподарський тиждень». (К). 21.45 — Концерт майстрів мистецтв. (К). 22.50 — Вечірні новини. (К).

26 ЧЕТВЕР

ПЕРША ПРОГРАМА. 9.05 — Ранкова гімнастика. (М). 9.20 — Новини. (М). 9.30 — Кольорове телебачення. «Ми здружилися в Артеку». (М). 10.30 — Телевізійний документальний фільм. «Челюсінська епопея». (М). 11.30 — Кольорове телебачення. «Творчість народів світу». (М). 15.05 — Телевізійний документальний фільм «Моя Осетія». (М). 15.50 — «Шахова школа». (М). 16.20 — «М. Горький — співісторик робітничого класу». (М). 17.00 — Наш огляд. «Резерви на службу виробництва». (К). 17.30 — «Поезія». (Харків). 18.00 — Новини. (М). 18.15 — Кольорове телебачення. «Загадки і відгадки». (М). 18.35 — «Грай, мій баян». (М). 19.05 — На зустріч новому навчальному року в сітці політосвіти. (М). 19.35 — Кольорове телебачення. Телевізійний багатосерійний художній фільм «Ну, що ж ти, тату?». 2 серія. (М). 21.00 — Програма «Час». (М). 21.30 — «Майстри мистецтв». Народний артист СРСР М. Ульянов. (М). 22.50 — Кольорове телебачення. Концерт популярної класичної музики. (М). 23.20 — Новини. (М).

ДРУГА ПРОГРАМА. 9.05 — Кольорове телебачення. Ранкова гімнастика. (М). 9.20 — Новини. (М). 9.30 — Кольорове телебачення. «Ми здружилися в Артеку». (М). 10.30 — «Челюсінська епопея». Телевізійний документальний фільм. (М). 11.30 — Кольорове телебачення. «Творчість народів світу». (М). 11.55 — «Як нівт весняний». Телефільм. (Кіровоград). 12.45 — «Біла дача». Телефільм. (Кіровоград). 17.00 — Концерт. (К). 17.30 — «Пам'ять вогняних років». (К). 18.00 — Республіканська фізико-математична школа. «Метод координат». (К). 18.30 — Для дітей. «Сонечко». (Одеса). 19.00 — Програма «Вісті». (К). 19.45 — В. Собко. «Далекі вікна». Вистава. (К). В перерві — «На добраніч, діти!». (К). Програма «Час». (М). По закінченні — вечірні новини. (К).

ПОГОДА

Вдень 24 вересня на території області та міста Кіровограда переважає мінлива хмарність, без опадів, вітер південний, 5—8 метрів за секунду. Температура повітря по області 20—25, по місту — 21—23 градуси тепла. За даними Українського бюро погоди 25—26 вересня очікується невелика хмарність без опадів. Вітер південний 3—7 метрів за секунду. Температура повітря вночі 7—12, вдень 10—24 градуси.